

Jeg forkynder dig dette til Glæde

Taler

Johan Nordahl Brun

Dato

21 februar 1814

Sted

Domkirken i Bergen

Omstendigheter

Etter en preken om "overvældende Bedrøvelse"

1 [...]

Andægtige Tilhørere!

5

For tre Dage siden færdig med denne Tale, som Gud gav mig Kraft til at fremføre om Bedrøvelse, ventede jeg mindst noget Nyt, hvorom idag at skulde kunne sige til denne Menighed som Engelen Gabriel til Præsten Zacharias: Jeg forkynder dig dette til Glæde. Men dog kom det. Nyt? Ja - dog ikke Rygter, med dem maatte jeg ikke vanhellige et Sted, som dette; nok at de forgifte den Luftkreds udenom, hvor de faae Svingerum til at sverme. Nei Sandhed kan jeg forkynde - vel ingen nye, men et nyt, kjært Vidnesbyrd om en Sandhed fra min Fædreneby, hvorved jeg 69-aarige syntes at blive 10 Aar yngre, at nemlig Trønderne, vore brødre, om Dagens Anliggender tænke netop som vi: Før døde Døden, end udstrække frie Hænder til at bære fremmed Slavelænke.

15

Statholderen, Hans Høihed, Prinds Christian Frederik har naadigst ladet mig derom underrette, og vel ikke befalet, men heller ikke forbudet mig at kundgjøre det, at Trondhjems Stift og By modtog Høistsamme som en Guds Engel, og at han fandt der den norske Aand i oprindelig Ægthed. Ja, da han den 5te i denne Maaned befandt sig paa Torvet i gamle Nidaros, omringet af Krigsfolk og Borgervæbningen, maa det have forekommet Hans Høihed, som saae han Tambeskjælvers Gjengangere, da han tiltalede dem med disse Ord: «Jeg hilser Eder, brave Trøndere! Ved Eders og Vaabenbrødres Bistand kan og skal Norge bestaa udeelt og ubetvinget. Jeg stoler paa det norske Folk og paa en retfærdig Sag, som Gud vil beskytte. Lad et tre Gange gjentaget Hurraraab gjenlyde for gamle Norges Held! Held Trondhjem og dens Indvaanere!»

25

30 Derefter i Stiftamtmands-Boligen: «Jeg bevidner Dem min Tilfredshed ved at se mig i Deres Midte. Hvor lykkelig vilde jeg være ved at bringe Dem sikkert Haab om Fred; det er Nationens Ønske og Maalet for mine Bestræbelser; men kun det selvstændige Norge kan nyde Fredens Velsignelser. Skulde den kjøbes med Underkastelse under fremmed Aag, da vilde det være en ligesaa stor Vanære for
35 den nærværende Slægt, som Uheld for vore Efterkommere. Foruroligende Rygter bebudede, at gamle Norge skulde stykkes ud - det skulde aldrig have skeet; dertil staar Tanken ei heller; men nu gjælder det det hele; dog Norge kan og skal bestaa ved Samdrægtighed. Jeg er uadskillelig fra Norge; min Tillid staar til det norske Folk, mit Haab til Gud, min Løn skal være Folkets Kjærlighed. Jeg
40 paaskjønner det Fædrelandssind, jeg overalt møder, og jeg vil glædes, hver Gang jeg kan give dette Samfund Prøver paa min Velvillie.»

Dette kalder jeg Ord, som indeholde Ting - Ord, som maatte synke til Bunds i hvert ædelt Hjerte, allerhelst fremsagte af Rigets retmæssige Arving, om hvilken
45 man forsikkrer, at denne mosaiske Folkebestyrer ikke skal behøve nogen Broder Aaron for at være hans Mund til Folket. Jeg har kun kundet oplæse Ordene. Men jeg spørger Eder, Bergenhusere! I, som ved forrige Feide paa Grændsen beviste Eder at være ikke mindre Nordmænd end nogen Anden, Bergenhusere! jeg spørger Eder, følede I ikke nu under den blotte Oplæsning noget lignende
50 det, som maa have gaaet for sig i Hjerterne hos hine Staldrødre ved Genezarets Sø, da man vinkede til dem fra det andet Skib, at de skulde komme og hjælpe til at drage? Ikke sandt, at I tænkte, eller skulde jeg læse Feil, naar jeg troede at lære i Eders Hjerter om denne Prinds denne Tanke: Ogsaa vi alle skulle staae eller falde med denne Mand; thi dette er dog nok en virkelig Mand.

55 Ham er endnu ikke givet, han maa vel endnu ikke have vildet modtage noget nyt Embeds-Navn. Forlængst have vore Hjerter hyldet ham som vor Egen, som vort Norges første Mand. Dette maa være nok indtil videre. Velsignet være Gud, som gav os ham, vort betrængte Norge til en Frelser! Herre! vor Gud! kron selv
60 dit Værk! fuldend det, Du har begyndt! Beskjærm vort Land og vor Prinds, vort Folk og vor Folkeret, og opfyld naadelig for Jesu Skyld; thi saa vil al anden Lykke og Velsignelse, Seier og Fred komme af sig selv; opfyld over Prindsen og os den dyrebare Forjættelse, du gav Israels Folk og Israels Bestyrere. Jeremiæ 32 C. 39 V. Jeg vil give dem et Hjerte og een Vei til at frygte mig alle dage, at det
65 maa gaae dem vel og deres Børn efter dem. Hør det og gjør det, vor Fader! du, som er i Himlene.»

Kilde

Johan Nordahl Brun: Advarsel og Trøst mod overvældende Bedrøvelse i en Tale, holden i Bergens Domkirke Fastelavns Mandag, den 21de Februar 1814. Bergen 1814.

70

Emner

Preken

URI

<https://www.virksommeord.no/tale/jeg-forkynder-dig-dette-til-glaede>

75

80

85

90

95

100

105